

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-158)

Nov (2) / 2013



நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்8
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....19
6. திருவிருத்தம்.....24

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 135)

832. ஸப்தைதா:

யஜ்ஞங்களில் அளிக்கப்படும் அவிர்பாகங்களை ஏற்றபடி, அந்த யஜ்ஞங்களில் உள்ள அக்னியில் ஏழுவிதமான இந்தநங்களை உடையவன் (அக்னிக்கு - ஒளபாஸநம், வைசுவதேவம், ஸ்தாலீபாகம், அஷ்டகை, மாஸிச்சிராத்தம், ஈசாநபலி, ஸர்ப்பபலி என்னும் பாக யஜ்ஞங்கள் ஏழு; அக்னிஹோத்ரம், தர்சபூர்ணாமாஸம், பிண்டபித்ரு யஜ்ஞம், பசுபந்தம், ஆக்ரயணம், சாதூர்மாஸ்யம், ஸளத்ராமண்யம் என்னும் ஹவிர் யஜ்ஞங்கள் ஏழு; அக்நிஷ்டோமம், அதியக்நிஷ்டோமம், உக்த்யம், ஷோடசம், வாஜபேயம், அதிராத்ரம், ஆப்தோர்யாமம் என்னும் ஸோம ஸம்ஸ்தங்கள் ஏழு - என்றுள்ளவை ஸமித்துகளாக உள்ளன. அவற்றை உடையவன் என்று கருத்து. அல்லது பலாசம், புரசம், வன்னிமரம் முதலான ஏழு விறகுகளை உடையவன் என்றும் கொள்க).

833. ஸப்தவாஹந:

காயத்ரி முதலான வைதிக மந்த்ரங்களுக்கு அபிமான தேவதைகளான சூரிய ரத வாஹனங்கள் ஏழையும் கொண்டவன் (அதாவது காயத்ரி, உஷ்னிக், அனுஷ்டுப், ப்ரிஹதி, பங்க்தி, த்ருஷ்டுப் மற்றும் ஜகதி என்னும் ஏழு சந்தஸ்களை உடையவன்). கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- தைத்திரீயம் - ஸப்த ப்ராணா: ப்ரபவந்தி - ஏழு ப்ராணன்களும் அவனிடமிருந்து வருகின்றன.
- குஹசயா நிஹிதா: ஸப்த - அனைத்து உயிர்களுக்கும் காணப்படும் ஆழமான குகையான அவனிடமிருந்து ஏழு ப்ராணன்களும் வருகின்றன
- பௌஷ்கர ஸம்ஹிதை - விச்வேச ப்ராண சக்தேர்வை வாய்வாக்யம் அதிதைவதம் ஜகத் ஸந்தாரகம் சைவ நாநாஸ்கந்தாத்மநா து வை ஏதே பகவதாராமா: திஷ்டந்த்யஸ்மிந் ஜகத்ரயே - வாயுவானவன் தனது சக்தியை ஸர்வேச்வரனிடமிருந்து பெற்ற பின்னர், இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் உள்ள ஏழு பிரதேசங்களிலும் ஸஞ்சரிக்கிறான். இவை மூன்று லோகங்களில் காணப்படும் ஸர்வேச்வரனின் இளைப்பாறும் இடங்களாக உள்ளன.

834. அமூர்த்தி:

இவ்விதமாக தான் அதிஷ்ட்டித்துள்ள ஸ்தூலமான, பஞ்சபூதங்களான சரீரங்களைக் காட்டிலும் வேறானவன். பௌதிகமானவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன்.

835. அநக:

கர்மங்களுக்கு வசப்படாமல் உள்ளதால், அந்த சுழற்சியில் சிக்கியபடி உள்ள ஜீவன்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன்.

836. அசிந்த்ய:

முக்தி அடைந்தவர்களோடு கூட ஒப்பிட இயலாதவன்.

837. பயக்ருத்

தன்னுடைய ஆணைகளை மீறுபவர்களுக்கு அச்சத்தை உண்டாக்குபவன்.

838. பயநாசந:

தன்னுடைய ஆணைகளைச் சரியாகப் பின்பற்றுபவர்களுக்கு உள்ள அனைத்து பயங்களையும் நீக்குபவன். பயாபயகர: க்ருஷ்ண: - பயத்தை உண்டாக்குபவனும், நீக்குபவனும் க்ருஷ்ணனே - என்றது காண்க.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 158)

ஸித்தாந்தம் - இவ்விதம் கூறப்படுவது தவறாகும். இங்கு உள்ள வரிகளில் பரமாத்மாவே (அவனுடை தன்மைகள் கூறப்பட்டதால்) கூறப்படுகிறான் என்று கொள்ளவேண்டும். சூரியன் மற்றும் கண்களுக்குள் இருப்பவன் ஜீவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமாத்மாவே ஆவான். ஏன்? அவனுடைய தர்மங்கள் அங்கு உபதேசிக்கப்பட்டதால் ஆகும். அந்தத் தன்மைகள் ஜீவனுக்கு இருக்கமுடியாது என்பதாலும், அது ஜீவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமாத்மாவுக்கு மட்டுமே பொருந்தும் என்பதாலும், பாவங்கள் இல்லாத தன்மை போன்றவை கூறப்பட்டதாலும் ஆகும்; இதனைச் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-6-7) - ஸ ஏஷ ஸர்வேப்ய: பாப்மப்ய உதித: - அவன் அனைத்து பாவங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவன் - என்றது காண்க. பாவம் அற்றவனாக இருத்தல் என்பது கர்மம் அற்றவனாக இருத்தல் என்பதாகும்; அதாவது சிறிய அளவு கூட கர்மத்தின் தொடர்பு இல்லாமல் இருத்தல் என்பதாகும். மாறாக ஜீவன் என்பவனுக்கு அவனுடைய இன்பதுன்பங்கள் அனைத்தும் கர்மங்களைச் சார்ந்ததே உள்ளதால், அவன் எப்போதும் கர்மவசப்பட்டவனாகவே உள்ளான். ஆக பாவம் அற்றிருத்தல் என்பது ஜீவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாக உள்ள பரமாத்மாவின் தர்மமே ஆகும். இந்தத் தன்மையாலும், அவனுக்கே உரிய ஸ்வரூபத்தாலும் - அனைத்து உலகிற்கும் நாதனாக இருத்தல், அனைத்து விருப்பங்களுக்கும் தலைவனாக இருத்தல், ஸத்யஸங்கல்பனாக இருத்தல், அனைத்து உயிர்களின் ஆத்மாவாக இருத்தல் போன்ற பலவும் அவனுடைய தர்மங்களாக உள்ளன. கீழே உள்ள ச்ருதி வாக்கியங்கள் இதனையே உரைக்கின்றன:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-1-5) - ஏஷ ஆத்ம அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர் விசோக: அவிஜிகத்ஸ: அபிபாஸ: ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப: - அந்தப் பரமாத்மா பாவங்கள் அற்றவன், மூப்பு அற்றவன், மரணம் அற்றவன், சோகம் அற்றவன், பசி அற்றவன், தாகம் அற்றவன், ஸத்யஸங்கல்பன், ஸத்யகாமன்.
- ஸுபால உபநிஷத் (7-1) - ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண: - அனைத்து உயிர்களின் அந்தராத்மா, பாவங்கள் ஏதும் அற்றவன், திவ்யமானவன், அனைவருக்கும் தேவன், அந்த ஒருவன் நாராயணன்.

மேலும் தைத்திரீய உபநிஷத் (2-6) - ஸ: ஆகாமயத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய - அவன் விரும்பினான், பலவாவேன் என்று ஸங்கல்பித்தான் - என்றுள்ள வரிகளுக்கு ஏற்ப ஸத்யஸங்கல்பனாக இருந்தபடி அனைத்து சேதன அசேதனங்களைப் படைத்தல், பயம் மற்றும் பயமற்ற தன்மைகளுக்குக் காரணமாக இருத்தல், வாக்கு மற்றும் மனம் ஆகியவை மூலம் அறிய இயலாத எல்லையற்ற ஆனந்தம் உள்ளவனாக இருத்தல் - முதலான இயல்பான தன்மைகள், கர்மங்கள் மூலம் கிட்ட இயலாத தன்மைகள் ஆகும்; இவை ஜீவனுக்கு இருக்க இயலாது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 158)

27. மூலமந்த்ராதிகாரம்

தாரம் பூர்வம் ததுநு ஹ்ருதயம் தச்ச நாராயணாயேதி
ஆம்நாயோக்தம் மதமவயதாம் ஸார்த்தமாசார்யதத்தம்
அக்நீகுர்வந் அலஸ மநஸாம் ஆத்மரக்ஷாபரம் ந:
க்ஷிப்ரம் தேவ: க்ஷிபது நிகிலாந் கிங்கரைச்வர்ய விக்நாந்

பொருள் - முதலில் ப்ரணவம், தொடர்ந்து நமஸ்ஸு, அதன் பின்னர் நாராயணாய என்று வேதங்களில் உபதேசிக்கப்பட்ட பதம் முதலானவற்றை நமது ஆசார்யன் நமக்குப் பொருளுடன் உபதேசிக்கிறார். அதனை எப்போதும் சிந்தித்தபடி உள்ள, வேறு கதி அற்றவர்களான நம்மைக் காப்பாற்றும் பாரத்தை ஸர்வேச்வரன் ஒப்புக்கொண்டுள்ளான். அவன் நம்முடைய கைங்கர்யம் என்னும் ஐச்வர்யத்துக்கு உண்டாகும் அனைத்துவிதமான தடைகளையும் நீக்கவேண்டும்.

கல்யாணமாவஹது கார்த்தயுகம் ஸ்வதர்மம்
ப்ரக்யாபயந் ப்ரணிஹிதேஷு நராதிகேஷு
ஆத்யம் கமப்யதிகதோ ரதமஷ்டசக்ரம்
பந்து: ஸதாம் பதரிகாச்ரம் தாபஸோ ந:

பொருள் - மிகுந்த கவனத்துடன் கேட்கும் நரன், நாரதர் முதலானவர்களுக்கு, க்ருதயுகத்தின் தொடர்புடைய தன்னுடைய தர்மங்களை உபதேசம் செய்தபடியும்,

எட்டுச் சக்கரம் உள்ளதான மேன்மையான ரதத்தை (அதாவது எட்டு எழுத்து கொண்டதான மூலமந்திரம் என்னும் ரதம்) உடைய சான்றோர்களுக்குப் பந்துவாயும், பத்ரிநாத் என்னும் பதரிகாச்சரமத்தில் தவம் செய்தபடியும் உள்ள நாராயணன் நமக்கு மோக்ஷம் கிட்டும் காலம் முடிய சேஷமம் அளிக்கவேண்டும்.

யதந்த: ஸ்தமசேஷேண வாங்மயம் வேதவைதிகம்

தஸ்மை வ்யாபக முக்யாய மந்த்ராய மஹதே நம:

பொருள் – வேதங்களிலும், அவற்றை ஆதாரமாக உள்ள ஸ்ம்ருதிகளிலும் உள்ள பதங்கள் அனைத்தும் எந்த மந்த்ரத்தில் அடங்கி உள்ளனவோ, வ்யாபக மந்த்ரங்களில் (ஓம் நமோ நாராயணாய, ஓம் நமோ பகவதே வாஸுதேவாய, ஓம் நமோ விஷ்ணவே ஆகிய மூன்றும் வ்யாபக மந்த்ரங்கள் எனப்படும்) எந்த மந்த்ரம் சிறப்பானதோ, அந்த மேன்மையான மந்த்ரத்திற்கு என்னுடைய நமஸ்காரம்.

இஹ மூலமந்த்ர ஸம்வ்ருதமர்த்தமசேஷேண கச்சிதநுபவதி

ஸ்படிகதல நிஹித நிதிமிவ தேசிக தத்தேந சக்ஷணா ஜந்து:

பொருள் – இந்த உலகில் உள்ள ஒருவன், தன்னுடைய ஆசார்யர்களால் தனக்கு அளிக்கப்பட்ட ஞானக்கண் மூலம் திருமந்த்ரத்தில் மறைவாக உள்ள பொருளை, ஸ்படிகமாக உள்ள பூமியில் காணப்படும் புதையல் போன்று, முழுவதுமாக எடுத்து அனுபவிக்கிறான்.

மூன்று ரஹஸ்யங்களின் நோக்கம்

மூலம் – ஸத்த்வஸ்தர்க்கு அநுஸந்தேயங்களான ஸாரதமார்த்தங்களையும், அவற்றினுடைய ஸ்திரீகரண ப்ரகாரங்களையும் ப்ரதிபாதித்தோம். இவற்றையெல்லாம் ப்ரகாசிப்பிக்கிற ரஹஸ்யத்ரயத்தில் பதவாக்ய யோஜனைகள் இருக்கும்படி சொல்லுகிறோம்.

விளக்கம் – இதுவரை ஒவ்வொரு ஸாத்விகரும் நினைவில் கொள்ளவேண்டியதான பல முக்கியமான தத்துவங்களை, சரியான ப்ரமாணங்களின் அடிப்படையில் விரிவாக விளக்கினோம். இனி இவை அனைத்தையும் ஒருமித்து வெளிப்படுத்துவதான மூன்று மந்த்ரங்களில் (திருமந்த்ரம், த்வயம், சரமச்லோகம்) காணப்படும் பதங்களையும், வாக்கியங்களையும் சரியானபடி வரிசைப்படுத்தி பொருள் கொள்ளவேண்டியது குறித்துக் கூறுவோம்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 114)

382. லலிதா சரிதாதிகளிலே இவ்வர்த்தம் சுருக்கமொழியக் காணலாம்.

அவதாரிகை - இவ்வஜ்ஞாந ஸுக்ருதமடியாக ஈச்வர னங்கீகரிக்குமென்னுமது காணலா மிடமுண்டோ வென்ன (லலிதா சரிதாதிகளிலே இவ்வர்த்தம் சுருக்கமொழியக் காணலாம்) என்கிறார்.

விளக்கம் - புண்ணியம் என்று அறியாமல் செய்த செயல்களை ஸர்வேச்வரன் ஏற்றுக் கொள்வதற்குத் தகுந்த ப்ரமாணம் ஏதும் உண்டோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, விதர்ப்பராஜ ஸுதையாய் காசீராஜ மஹிஷியான லலிதை, ஸபத்நிகளான முந்நூறு ஸ்த்ரீகளிலுங்காட்டில் ஆபிரூப்யம் அதிவச்ய பர்த்ருமத்தை தேஹ தேஜஸ்ஸு ஸர்வகுணஸம்பந்நதை இவை யுடையளாய் அஹோராத்ர விபாகமற பகவத் ஸந்நிதியில் அநேகந் திருவிளக்கேற்றி அதிலே நிரதையாய்ப் போருகிறபடியைக் கண்டு, “உனக் கிவ்வாபிரூப்யாதிகளுக்கும் தீபாரோபண கைங்கர்ய ப்ராவண்யத்துக்குங் காரணமென்” என்று ஸபத்நிகள் கேட்க, அவள் ஜாதி ஸ்ம்ருதியோடே பிறந்தவளாகையாலே, “ததேஷா கதயாம்யேதத் யத் வ்ருத்தம் மம சோபநா:” என்று தொடங்கி, “ஸௌவீர ராஜஸ்ய புரா மைத்ரேயோபூத் புரோஹித:, தேந சாயதநம் விஷ்ணோ: காரிதம் தேவிகாதடே, அஹந்யஹநி சுச்ருஷாம் புஷ்ப தூபாம்பு லேபநை:, தீபாதாநாதிபிச்சைவ சக்ரே தத்ரவஸந் த்விஜ:” என்று ஸௌவீரராஜ

புரோஹிதனான மைத்ரேயன், தேவியாற்றங்கரையிலே ஓரெம்பெருமாள் கோயிலையுண்டாக்கி, அங்கே நாள்தோறும் ஸகல கைங்கர்யங்களையும் பண்ணி வர்த்தித்தபடியையும்; “கார்த்திகே தீபிதோ தீப உபாத்தஸ் தேநசைகதா, ஆஸீந் நிர்வாண பூயிஷ்டோ தேவஸ்ய புரதோ நிசி, தேவதாயதநேசாஸம் தத்ரா ஹமபி மூஷிகா, ப்ரதீபவர்த்திக்ரஹணே க்ருதபுத்திர் வராநநா:, க்ருஹீதாச மயா வர்த்தி ப்ருஷதம்சோரராவச, நஷ்டாசாஹம் ததஸ்தஸ்ய மார்ஜாலஸ்ய பயாநுகா, வக்த்ர ப்ராந்தேந நச்யந்த்யா ஸதீப: ப்ரேரிதோமயா, ஜஜ்வால பூர்வவத் தீப்த்யா தஸ்மிந் நாயதநே புந:” என்று கார்த்திகமாஸத்திலே, அவனந்த எம்பெருமாள் ஸந்நிதியிலேற்றின அத்திருவிளக்கு அவியத்தேடுகிறவளவிலே, அக்கோயிலிலே யொரு பெண்ணெலியாய்க் கொண்டு வர்த்திக்கிறதான் அத்திருவிளக்கில் திரியைக் கவ்விக்கொண்டு போவதாக நினைத்துச்சென்று கவ்வினவிளவிலே ஒரு பூனை கத்தின குரலைக் கேட்டஞ்சி மரணத்தையடையா நிற்க, அப்போது பயத்தாலே நடுங்குகிற தன் மூஞ்சியாலே அந்தத் திரி தூண்டப்பட்டு முன்புபோலே அத்திருவிளக்குப் பளபளத்து எரிந்தபடியையும்; “ம்ருதா சாஹம் ததோ ஜாதா வைதர்ப்பீ ராஜகந்யகா: ஜாதிஸ்மரா காந்திமதீ பவதீநாம் பராகுணை:” என்று அநந்தரம் தான் மரித்து விதர்ப்பராஜனுக்குப் புத்ரியாய் ஜாதி ஸ்ம்ருத்யாதிகளோடே பிறந்தபடியையும்; “ஏஷ ப்ரபாவோ தீபஸ்ய கார்த்திகே மாஸி சோபநா:, தத்தஸ்ய விஷ்ண்வாயதநே யஸ்யேயம் வ்யுஷ்டிருத்தமா, அஸங்கல்பிதமப்யஸ்ய ப்ரேரணம் யத்க்ருதம் மயா, விஷ்ண்வாடயதந தீபஸ்ய தஸ்யைதத் புஜ்யதே பலம், ததோ ஜாதி ஸ்ம்ருதிர் ஜந்ம மாநுஷ்யம் சோபநம் வபு: வச்ய: பதிர் மே ஸர்வாஸாம் கிம்புநர் தீபதாயிநாம்” என்று, அந்த அஜ்ஞாத ஸுக்ருத பலமாக தனக்கிந்த வேற்றங்களெல்லா முண்டான படியையும் சொன்னாளென்று, ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்திலே லலிதாசரிதம் விஸ்தரேண சொல்லப்பட்டதிறே.

விளக்கம் - விதர்ப்பதேசத்தின் அரசுகுமாரியும், காசிராஜனின் பட்டமஹிஷியுமான லலிதை என்பவள், அந்த அரசனின் மற்ற முன்னூறு மனைவிகளைக் காட்டிலும் அதிகமான அழகு, கணவனை வசீகரிக்கும் திறமை, சரீர தேஜஸ், அனைத்து நற்குணங்களும் ஒருங்கே அமைந்திருத்தல் என்னும் பல குணாதியசங்கள் கொண்டவள் ஆவாள். மேலும் அவள் பகல், இரவு என்று ஆராயாமல் எப்போதும்

ஸர்வேச்வரனுடைய ஸந்நிதியில் திருவிளக்குகள் ஏற்றிக் கொண்டு, அதிலேயே எப்போதும் ஈடுபட்டவளாகத் தனது பொழுதைக் கழித்தாள். இதனைக் கண்ட மற்ற மனைவிமார்கள் அவளிடம், “உன்னிடம் அழகு முதலான பலவும் ஒருங்கே பொருந்தியுள்ளபோது, நீ இப்படியாக விளக்குகள் ஏற்றிக் கைங்கர்யம் செய்து வருவதன் காரணம் என்ன?”, என்று கேட்டனர். அவள் தனது பூர்வஜன்ம அறிவோடு பிறந்தவள் என்பதால் பின்வருமாறு உரைக்கத் தொடங்கினாள். ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - ததேஷா கதயாம்யேதத் யத் வருத்தம் மம சோபநா: - சிறந்த பெண்களே! என்னுடைய எந்த ஒரு சரிதத்தை நீங்கள் கேட்க ஆவலாக உள்ளீர்களோ அதனை நான் கூறுகிறேன் - என்று உரைக்கத் தொடங்கினாள். ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - ஸௌவீர ராஜஸ்ய புரா மைத்ரேயோபூத் புரோஹித:, தேந சாயதநம் விஷ்ணோ: காரிதம் தேவிகாதடே, அஹந்யஹநி சுச்ருஷாம் புஷ்ப தூபாம்பு லேபநை:, தீபாதாநாதிபிச்சைவ சக்ரே தத்ரவஸந் த்விஜ: - முன்பு ஒரு காலத்தில் ஸௌவீர அரசனுடைய புரோஹிதனாக மைத்ரேயன் என்பவன் இருந்தான். அவன் தேவியாற்றங் கரையில் மஹாவிஷ்ணுவுக்கு ஒரு கோயில் கட்டினான். அந்த இடத்திலேயே அவன் வாழ்ந்து வந்தான். அவன் அன்றாடம் அந்த இறைவனுக்கு மலர்கள், தூபம், தீர்த்தம் முதலானவற்றைச் சமர்ப்பித்து, திருவிளக்கு ஏற்றுவதையும் செய்தபடி இருந்தான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸௌவீர அரசனின் புரோஹிதனான மைத்ரேயன், தேவியாற்றங் கரையில் ஸர்வேச்வரனுக்கு ஒரு திருக்கோயிலை நிர்மாணித்து, அங்கு அன்றாடம் அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்தபடி, அங்கேயே வாழ்ந்து வந்ததைக் குறித்து உரைத்தாள். ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - கார்த்திகே தீபிதோ தீப உபாத்தஸ் தேநசைகதா, ஆஸீந் நிர்வாண பூயிஷ்டோ தேவஸ்ய புரதோ நிசி, தேவதாயதநேசாஸம் தத்ரா ஹமபி மூஷிகா, ப்ரதீபவர்த்திக்ரஹணே க்ருதபுத்திர வராநநா:, க்ருஹீதாச மயா வர்த்தி ப்ருஷதம்சோரராவச, நஷ்டாசாஹம் ததஸ்தஸ்ய மார்ஜாலஸ்ய பயாநுகா, வக்த்ர ப்ராந்தேந நச்யந்த்யா ஸதீப: ப்ரேரிதோமயா, ஜஜ்வால பூர்வவத் தீப்த்யா தஸ்மிந் நாயதநே புந: - ஒரு கார்த்திகை மாஸத்தில், அந்தப் புரோஹிதன் ஸர்வேச்வரனுடைய கோவிலில் திருவிளக்கு ஏற்றினான். அந்த விளக்கானது இரவில் அணையத் தொடங்கியது. அப்போது அந்தத் திருக்கோயிலில் ஒரு பெண் எலியாக வாழ்ந்து வந்த நான், அந்த விளக்கின் திரியைக் கவ்விக்கொண்டு செல்ல முனைந்தேன். அப்போது அங்கு ஒரு பூனை

கத்தியது. இதனைக் கேட்டு அச்சம் அடைந்த நான் நடுங்கினேன். எனது முகத்தின் நடுக்கம் காரணமாக அந்த விளக்கின் திரியானது தூண்டப்பட்டு முன்பு போன்று பிரகாசமாக எரியத் தொடங்கியது - என்று உரைத்தாள். ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - ம்ருதா சாஹம் ததோ ஜாதா வைதர்ப்பீ ராஜகந்யகா: ஜாதிஸ்மரா காந்திமதீ பவதீநாம் பராகுணை: - அதன் பின்னர் மரணம் அடைந்த நான், விதர்ப்பராஜனின் புத்திரியாக, முற்பிறவி குறித்த அறிவும், அழகும், உயர்ந்த குணங்களும் கூடியவளாகப் பிறந்தேன் - என்றாள். ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - ஏஷ ப்ரபாவோ தீபஸ்ய கார்த்திகே மாஸி சோபநா:, தத்தஸ்ய விஷ்ண்வாயதநே யஸ்யேயம் வ்யுஷ்டிருத்தமா, அஸங்கல்பிதம்ப்யஸ்ய ப்ரேரணம் யத்க்ருதம் மயா, விஷ்ணவாடயதந தீபஸ்ய தஸ்யைதத் புஜ்யதே பலம், ததோ ஜாதி ஸ்ம்ருதிர் ஜந்ம மாநுஷ்யம் சோபநம் வபு: வச்ய: பதிர் மே ஸர்வாஸாம் கிம்புநர் தீபதாயிநாம் - பெண்களே! கார்த்திகை மாதம் ஏற்றப்படும் விளக்கிற்கு இப்படிப்பட்ட மேன்மை உண்டு. ஸர்வேச்வரனுடைய ஸந்நிதியில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட அந்த விளக்கு என்னால், நான் அறியாமல் தூண்டப்பட்டதால் இத்தகைய நன்மை எனக்கு ஏற்பட்டது. அதன் பின்னர் முற்பிறவி குறித்த அறிவோடு கூடிய மனிதப்பிறவி, அழகு, கணவனை வசீகரிக்கும் திறன் போன்றவை அனைத்தும் எனக்குக் கிட்டியது. ஆக பகவத் ஸந்நிதியில் திருவிளக்கு ஏற்றுபவர்களுக்கு உண்டாகவல்ல நன்மைகளைக் கூறவும் வேண்டுமோ - என்று, தான் அறியாமல் செய்த அந்த புண்ணியத்தின் பலனாகத் தனக்கு அந்தப் பிறவியில் இத்தகைய ஏற்றங்கள் உண்டானது என்பதையும் உரைத்தாள். இப்படியாக ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்தில் லலிதா சரித்ரமானது எந்தவிதமான சுருக்கமும் இல்லாமல் விரிவாக உரைக்கப்பட்டது அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - இனி, ஆதிசப்தத்தாலே, தத்வவித்தாயிருப்பானொரு ப்ராஹ்மணனுடைய புத்ரியான ஸுவ்ரதை அதிபால்யத்திலே மாத்ருஹீநையாய், அது தோற்றாதபடி பரமதயாளுவான பிதா வளர்த்துக் கொண்டு போக வளர்ந்து கொண்டு, இனி ஒருவன் கையிலே ப்ரதாநம் பண்ண ப்ராப்தமென்னுமளவிலே, அந்தப் பிதாவும் மரிக்கையாலே அதீவ சோகார்த்தையாய், “யேந ஸம்வர்த்திதா பாலா யேநாஸ்மி பரிசுக்ஷிதா, தேந பித்ரா வியுக்தாஹம் நஜீவேயம் கதஞ்சந நத்யாம்வா நிபதிஷ்யாமி ஸமித்தேவா ஹுதாசநே, பர்வதாத்வா பதிஷ்யாமி

பித்ருஹீநா நிராச்ரயா” என்று தேஹ த்யாகோத் யுக்தையான வளவிலே, “ஆகத்ய கருணாவிஷ்டோ யமஸ் ஸர்வஹிதேரத:; ஸ்தவிரோ ப்ராஹ்மணோ புத்வா ப்ரோவா சேதம் வசஸ் ததா” என்கிறபடியே, ஸர்வப்ராணிகளுடையவும் ஹிதத்திலே நிரதனாயிருக்கும் யமன் க்ருபாவிஷ்டனாய் ஒரு வருத்த ப்ராஹ்மண வேஷத்தைக் கொண்டு வந்து, “அலம்பாலே! விசாலாக்ஷி ரோதநேநாதி விஹ்வலே, நபூய: ப்ராப்யதே தாதஸ் தஸ்மாந் நார்ஹஸி சோசிதும்” இத்யாதியாலே இவளுடைய சோகாபநோதநத்தைப் பண்ணி; “தஸ்மாத் த்வம் துக்க முத்ஸ்ருஜ்ய ச்ரோதுமர்ஹஸி ஸுவ்ரதே, பித்ருப்யாம் விப்ரயோகோயம் யேநாபூத் கர்மணா தவ” என்று, ஆகையால் உன்னுடைய துக்கத்தை விட்டு, இந்த மாதாபித்ரு வியோகம் உன்னுடைய யாதொரு கர்மத்தால் யுண்டாய்த்து அதைச் சொல்லக் கேளென்று தானே சொல்லி, “புரா த்வம் ஸுந்தரீ நாம வேச்யா பரமஸுந்தரீ, ந்ருத்த கீதாதி நிபுணா வீணா வேணு விசசஷணா” என்று தொடங்கி, நீ பூர்வஜந்மத்திலே ஸுந்தரி யென்பாளொரு வேச்யை, உன்னாலே வசீக்ருதனாய் உன்னுடனே ஸம்ஸர்கித்துப் போருவானொரு ப்ராஹ்மண புத்ரனை உன் நிமித்தமாக ஸ்பர்த்தையாலே யொரு சூத்ரன் வதிக்க, அவனுடைய மாதாபிதாக்கள், “எங்கள் புத்ரனைக் கொல்லுவித்த நீ, இனியொரு ஜந்மத்திலே மாதாபிதாக்களை இழந்து மறுகிப் பரிதப்பியாய்”, என்று சபித்தபடியாலே காணுனக்கிந்த சோகம் வந்ததென்ன; “ஆனால் இந்த பாபிநியான நானுத்தம் ஜந்மத்திலே பிறக்கைக்கு ஹேதுவென்” என்று கேட்க; “ச்ருணு தஸ்ய மஹாப்ராஜ்ஞே நிமித்தம் கததோமம, யேந த்வம் ப்ராஹ்மணஸ்ய அஸ்ய குலே ஜாதா மஹாத்மந:” என்று தொடங்கி, ஜ்ஞாநாதிகனாய் ஒன்றிலும் பற்றற்று ஸர்வத்ர ஸமதர்சியாய் பகவத் த்யாநபரனாய் “க்ராமைக ராத்ர” நியாயத்தாலே யெங்கும் ஸஞ்சரிப்பாளொரு பாகவதன் ஒரு ராத்ரி உன் வாசல் புறத்திண்ணையிலே யொதுங்கின வளவிலே, தலாரிக்காரர் அவனைக் கள்ளென்று பிடித்துக்கட்ட, அவ்வளவிலே நீயோடிச் சென்று அக்கட்டை விடுவித்து, அந்த பாகவதனை உன் க்ருஹத்திலே கொண்டு போய் ஆச்வஸிப்பித்தாய். அத்தாலே யிது உனக்குண்டாய்த்து என்று இதிஹாஸ ஸமுச்சயத்திலே சொல்லப்பட்ட ஸுவ்ரதோபாக்யாநமும்;

விளக்கம் - தொடர்ந்து சூர்ணையில் உள்ள “ஆதி” என்ற பதம் மூலம் உணர்த்தப்படும் வேறு சில நிகழ்வுகளை அடுத்து காணலாம். உள்ளது உள்ளபடி அறியத்தக்கவனான ஒரு அந்தணனின் மகளாக ஸீவ்ரதை என்பவள் இருந்தாள். அவள் சிறுவயதிலேயே தனது தாயை இழந்தவள் ஆனாள். ஆனால் அந்தத் துன்பம் அவளுக்கு அறியாதவிதத்தில் அவளுடைய தந்தை மிகவும் அன்பாக அவளை வளர்ந்து வந்தான். சரியான பருவம் வந்தபோது, “இனி இவளுக்கு விவாகம் செய்யவேண்டும்” என்று அவன் முடிவு செய்தான். அப்போது அந்தத் தந்தையும் இறந்து போனான். இதனால் மிகுந்த சோகத்தில் ஆழ்ந்த அவள், இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் - யேந ஸம்வர்த்திதா பாலா யேநாஸ்மி பிரிர்ஷிதா, தேந பித்ரா வியுக்தாஹம் நஜீவேயம் கதஞ்சந நத்யாம்வா நிபதிஷ்யாமி ஸமித்தேவா ஹுதாசநே, பர்வதாத்வா பதிஷ்யாமி பித்ருஹீநா நிராச்ரயா - இளம்பெண்ணாகிய நான் யாரால் வளர்ந்து, காப்பாற்றப்பட்டேனோ அந்தத் தந்தையைப் பிரிந்து உயிர் வாழமாட்டேன். தாய், தந்தை இல்லாதவளாகிய நான் ஏதேனும் ஒரு நதியில் விழுவேன், எரியும் நெருப்பில் குதிப்பேன், மலையில் இருந்து கீழே விழுவேன் - என்று கூறியவளாகத் தனது உயிரை விட முயற்சி செய்தாள். அப்போது இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் - ஆகத்ய கருணாவிஷ்டோ யமஸ் ஸர்வஹிதேரத:, ஸ்தவிரோ ப்ராஹ்மணோ புத்வா ப்ரோவா சேதம் வசஸ் ததா - அனைத்து உயிர்களிடமும் அன்புள்ளவனான யமன், மிகுந்த கருணையுடன் அந்தண வேஷம் பூண்டவனாக அவளிடம் வந்து இந்தச் சொற்களை உரைத்தான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைத்து உயிர்களின் நன்மைகளைப் பற்றிச் சிந்திப்பவனாகிய யமன் மிகுந்த கருணை நிறைந்த ஒரு முதிர்ந்த அந்தணனாக அங்கு வந்தான். இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் - அலம்பாலே! விசாலாஷி ரோதநேநாதி விஹ்வலே, நபூய: ப்ராப்யதே தாதஸ் தஸ்மாந் நார்ஹஸி சோசிதும் - மிகுந்த துக்கத்தையும், விசாலமான கண்களும் உடையவளே! நீ அழுதபடி இருந்தது போதுமானது; உனது தந்தை மீண்டும் உனக்குக் கிட்டமாட்டான். ஆகவே நீ வருந்தவேண்டாம் - என்று அவளுடைய வருத்தத்தை விலக்க முயன்றான். தொடர்ந்து இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் - தஸ்மாத் த்வம் துக்க முத்ஸ்ருஜ்ய ச்ரோதுமர்ஹஸி ஸுவ்ரதே, பித்ருப்யாம் விப்ரயோகோயம் யேநாபூத் கர்மணா தவ - சிறந்தவளே! இப்படியாக வருந்துவதை விடுத்து, எந்தக் காரணத்தினால் நீ உனது தாய்தந்தையரை இழந்தாயோ அந்தக் கர்மம் குறித்துக் கேட்பாயாக -

என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “உனது இந்த வருத்தத்தை நீ கைவிட்டு, உனது எந்தக் கர்மம் காரணமாக உன்னுடைய தாய்தந்தையரை நீ இழந்தாய் என்பதை அறியத் தகுதி உடையவள் நீ ஆவாய். அதனை நான் உரைக்க நீ கேட்பாயாக”, என்று தானே உரைக்கத் தொடங்கினான். இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் - புரா த்வம் ஸுந்தரீ நாம வேச்யா பரமஸுந்தரீ, ந்ருத்த கீதாதி நிபுணா வீணா வேணு விசக்ஷணா - நீ முன்பு ஒரு பிறவியில் நடனம், பாட்டு போன்ற கலைகளில் தேர்ச்சி உடையவளாகவும், வீணை மற்றும் புல்லாங்குழல் இசைப்பதில் வல்லவளாகவும், மிகவும் அழகையுடையவளாகவும், ஸுந்தரி என்ற பெயருள்ளவளாகவும், ஒரு வேசியாகவும் இருந்தாய் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “நீ பூர்வஜன்மத்தில் ஸுந்தரி என்ற பெயருள்ள ஒரு வேசி ஆவாய். அப்போது உன்னால் வசீகரிக்கப்பட்ட காரணத்தால் உன்னுடனேயே ஓர் அந்தணனின் மகன் எப்போதும் வாழ்ந்து வந்தான். ஆனால் உன் மீது கொண்ட மையல் காரணமாக அவனை ஒரு சூத்ரன் கொன்றான். இதனால் சோகம் அடைந்த அந்த வாலிபனின் பெற்றோர்கள், ‘எங்களுடைய மகனைக் கொல்லக் காரணமாக இருந்த நீ அடுத்த பிறவியில் உனது தாய் தந்தையரை இழந்து சோகத்தில் நிற்பாயாக’ என்று சாபம் இட்டனர். இதனால்தான் உனக்கு இந்தத் துன்பம் ஏற்பட்டது”, என்று யமன் உரைத்தான். இதனைக் கேட்ட அந்தப் பெண், “அப்படியென்றால், பாவிமான நான் இந்தப் பிறவியில் உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்த காரணம் என்ன?”, என்றாள். இதனைக் கேட்ட யமன் உரைக்கத் தொடங்கினான். இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் - ச்ருணு தஸ்ய மஹாப்ராஜ்ஞே நிமித்தம் கததோமம, யேந த்வம் ப்ராஹ்மணஸ்ய அஸ்ய குலே ஜாதா மஹாத்மந: - உயர்ந்த அறிவு கொண்டவளே! எந்தக் காரணத்தால் நீ மிகவும் உயர்ந்த அந்தண குலத்தில் பிறந்தாயோ, அந்தக் காரணத்தை நான் உரைக்கிறேன், கேட்பாயாக - என்றுள்ளதற்கு ஏற்ப அவன் கூறத் தொடங்கினான். யமன் அவளிடம், “ஞானத்தில் மிகவும் சிறந்தவனும், எதிலும் பற்றுதல் வைக்காதவனும், அனைத்து உயிர்களையும் சமமாகக் காண்பவனும், ஸர்வேச்வரனை எப்போதும் த்யானித்தபடி உள்ளவனும், ‘ஒரு கிராமத்தில் ஒரு இரவு மட்டுமே தங்கவேண்டும்’ என்ற நியாயத்தின்படி நடக்கவேண்டும் என்றுள்ளவனும் ஆகிய விஷ்ணுபக்தன் ஒருவன், எங்கும் ஸஞ்சாரம் செய்ததைத் தொடர்ந்து, அன்று ஓர் இரவில் உனது வீட்டுத் திண்ணையில் தங்கினான். அப்போது அந்தக் கிராமத்தின் தலையாரி அவனைத் திருடன் என்று

எண்ணியவனாக, பிடித்துக் கட்டி வைத்தான். அப்போது நீ ஓடிச் சென்று அவனுடைய கட்டுகளை அவிழ்த்துவிட்டு, அந்தப் பாகவதனை உனது வீட்டிற்குள் அழைத்துச் சென்று உபகாரங்கள் செய்து ஆறுதல் அளித்தாய். இதனால்தான் இப்போது உனக்கு இந்த உயர்ந்த பிறவி ஏற்பட்டது”, என்றான். இப்படியாக இதிஹாஸ ஸமுச்சயத்தில் ஸுவ்ரதை ஒருவளுடைய சரிதம் உரைக்கப்பட்டது.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 124)

2-3-6 சேர்ந்தார் தீவினைகட் கருநஞ்சைத் திண்மதியைத்

தீர்ந்தார் தம்மனத்துப் பிரியாதவ ருயிரை

சேர்ந்தே போகல் கொடாச் சுடரை அரக்கியைமூக்

கீர்ந்தாயை அடியே னடைந்தேன் முதன்முன்னமே.

பொருள் - தன்னை அண்டிய அடியார்களின் கொடிய பாவங்களுக்கு அவற்றைக் காட்டிலும் கொடிய விஷமாக உள்ளவனும், உறுதியான ஞானம் அளிப்பவனும், ஸர்வேச்வரனாகிய தனக்காக மட்டுமே வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்களின் மனதை விட்டு அகன்று செல்லாமல் அவர்களுடைய உயிராகவே உள்ளவனும், அவர்கள் தன்னை விட்டு மற்ற விஷயங்களில் அகன்று செல்ல இயலாதபடி தனது ரூபத்தையே அவர்களுக்கு விஷயமாகும்படி ப்ரகாசம் உள்ளவனும், அவர்களுக்கு மற்ற விஷயங்கள் மீது உள்ள ஆசையை சூர்ப்பணகையின் மூக்கை அறுப்பது போன்று அழிப்பவனும் ஆகிய உன்னை, நான் இந்த உயிரைப் பெற்ற அந்த நேரத்திலேயே அடைந்தேன் அல்லவோ?

அவதாரிகை - “இனி உன பாதம் சேர்ந்தேனே” என்றார்; “இனி” என்று விசேஷிக்க வேணுமோ? பொய்ந்நின்ற ஞானத்திலே நீ விசேஷ கடாசஷம் பண்ணினபோதே கிட்டிற்றிலேனோ? என்னுதல்; அன்றிக்கே, ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தவாறே ஸ்வாபாவிக சேஷத்வமேயாய் நிலைநின்ற ஆகாரம், நடுவுள்ளது வந்தேறியாய்த் தோற்றுகையாலே சொல்லுகிறா ராகவுமாம்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் “இனி உன பாதம் சேர்ந்தேனே” என்று அருளிச்செய்தார். “இந்தந்த காரணத்தால் உன்னைப் பற்றினேன்” என்று சிறப்பித்துக் கூறவேண்டுமோ? திருவாய்மொழி (2-3-2) - அறியாதன அறிவித்து - என்பது போன்று சிறப்பித்து உரைக்க வேண்டுமோ? அல்லது திருவிருத்தம் (1) - பொய்நின்ற ஞானமும் - என்று நான் விண்ணப்பித்தபோதே நீ சிறப்பான கடாசுஷம் செய்தாய், அதனால் நான் அப்போதே உன்னை அடைதேன் என்றார்; இதனையும் வெளிப்படையாக உரைக்க வேண்டுமோ? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஒரு ராஜகுமாரன் சிறிய வயதிலேயே வேடர்களின் பிடியில் அகப்பட்ட காரணத்தினால், வளர்ந்த பின்னர் தன்னை ஒரு வேடனாகவே எண்ணியபடி இருப்பான்; அவனை அறிந்தவர்கள் உரைத்த பின்னர் மாறுகிறான். இது போன்று, தனது ஸ்வரூபத்தை எண்ணிப் பார்க்கிறார்; அது இயல்பாகவே ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையானதாகும்; அந்த நிலை மறந்து போகும்படியாக வந்த வாழ்க்கை என்பது அந்த ஸ்வரூபத்திற்கு மாறானது என்று தெளிவடைந்த பின்னர், இவ்விதம் உரைக்கிறார் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - சேர்ந்தாருண்டு, “த்விதா பஜ்யேயமப்யேவம் ந நமேயம் து கஸ்யசித்” என்னும் நிர்ப்பந்தமில்லாதவர்கள். (சேர்ந்தார்) கெடுமரக்கலம் கரைசேர்ந்தாற்போலே இவனைக் கிட்டினவர்கள். அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்துப் போந்த ஆத்மா ஸர்வேச்வரனைக் கிட்டுகையாவது - கரைசேருகையிறே. இக்கரையேறினார்களிறே அவர்கள். (த்வினைகட் கருநெஞ்சை) அவர்களுடைய ப்ராப்திப்ரதிபந்தக கர்மங்களுக்குக் காற்றவொண்ணாத நஞ்சானவனை. (திண்மதியை) முன்பே சேர்ந்திருக்குமவர்களுக்குத் திண்ணியதான மதியைக் கொடுக்குமவனை. அம்பரீஷன் தபஸ்ஸு பண்ணாநிற்க, ஸர்வேச்வரன் இந்தர வேஷத்தை தரித்துக்கொண்டு சென்று, “உனக்கு வேண்டியவற்றை வேண்டிக்கொள்” என்ன, “நான் உன்னை ஆராதிக்குமவனல்லேன் காண்; என்னை ஸமாதிபங்கம் பண்ணாதே போகவல்லையே? உன்னைக் கும்பிடுகிறேன்” என்றானிறே. “நாஹமா ராதயாமி த்வாம் தவ பத்ததோயமஞ்ஜலி” என்று தானே அழிக்கப்பார்க்குமன்றும் அழிக்க வொண்ணாதபடியான திண்ணிய மதியைக் கொடுக்குமவனை. (தீர்ந்தார் இத்யாதி) “ஜலாந் மத்ஸ்யாவிவோத் த்ருதௌ” என்று

தன்னைப் பிரியமாட்டாதே இருக்குமவர்கள் நெஞ்சை விட்டுப்போகமாட்டாதே, அவர்கள் உயிர் தன்னைப்பிரிந்து த்ரவீபூதமாய் மங்கிப் போகக்கொடாதே, “அது தன் பேறு” என்னுமிடம் வடிவிலே தோன்ற இருக்குமவனை. தீர்ந்தாருண்டு - உபாயத்தில் துணிவுடையார். அவர்களாகிறார் - “ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டும் அவனே” என்றிருக்குமவர்கள். அவர்கள் தன்னைப் பிரிந்து நோவுபடாதபடி அவர்கள் நெஞ்சிலே இருக்குமவன் என்றுமாம். (அரக்கியை மூக்கீர்ந்தாயை) பிராட்டியோட்டை அவர்கள் ஸம்சுலேஷ விரோதியைப் போக்குமா போலேயாயிற்று, அவர்களுடைய விரோதிகளைப் போக்கும்படியும். ஆனால், இவனோ பின்னை அவள் மூக்கறுத்தான்? என்னில்; ஆம், கையாலே அறுக்கவேணுமே; “ராமஸ்ய தக்ஷினோ பாஹு:” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (சேர்ந்தார்) - இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (36-11) - த்விதா பஜ்யேயமப்யேவம் ந நமேயம் து கஸ்யசித் - இரண்டு துண்டுகளாக நான் வெட்டுப்பட்டாலும் இராமனை வணங்கமாட்டேன் - என்பது போன்ற நிர்ப்பந்தம் இல்லாதவர்கள். இவர்களை ஏன் “சேர்ந்தார்” என்று கூறவேண்டும்? வழி தவறிப்போன ஓர் ஓடம் கரை சேர்ந்தது போன்று, இவனை மீண்டும் வந்து அண்டியவர்கள் என்பதால் ஆகும். ஓடம் கரைசேர்ந்தது போன்று இவர்கள் விஷயத்தில் நடந்தது என்ன? எல்லையற்ற காலம் ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி இருந்த இவர்களுடைய ஆத்மா ஸர்வேச்வரனை அண்டுதல் என்பது கரை சேர்வது போன்றதாகிறது. பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-3-7) - அக்கரை என்னும் அனத்துக்கடலுளமுந்தி - என்பதில், “இக்கரை” என்று பரமபதத்தை உணர்த்தினார், “அக்கரை” என்று ஸம்ஸாரத்தை உணர்த்தினார். அக்கரை என்பதான ஸம்ஸாரம் மிகவும் தூரத்தில் உள்ளது போன்று ஆனது; ஆக அவர்கள் இக்கரையான பரமபதம் ஏறினர் என்று கருத்து. (தீவினைகட் கருநெஞ்சை) - இவர்கள் தங்களுடைய பேற்றை அடையத் தடையாக உள்ள கர்மங்களுக்கு, மற்ற எந்தவிதமான மருந்து கொடுத்தாலும் காப்பாற்ற இயலாதபடி விஷம் போன்று உள்ளவனை. (திண்மதியை) - தன்னிடம் வந்து சேர்ந்தவர்களுக்கு உறுதியான அறிவைக் கொடுப்பவனை. கீதையில் (10-10) - ததாமி புத்தியோகம் தம் - எந்த புத்தியோகம் மூலம் அவர்கள் என்னை அடைவார்களோ அதனை அளிக்கிறேன் - என்றது காண்க. இவ்விதம் கொடுத்த நிகழ்வு உண்டோ என்று கேள்விக்கு விடை

அருளிச்செய்கிறார். ஒருமுறை அம்பரீஷன் ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து கடுந்தவம் செய்தான். அப்போது அவனுடைய உறுதியைப் பரிசோதித்துப் பார்க்கும்விதமாக ஸர்வேச்வரன் அவன் முன்பாக இந்தரன் போன்று வேஷம் தரித்து வந்து, “உனக்கு வேண்டிய வரம் கேட்பாயாக”, என்றான். இதற்கு அம்பரீஷன், “இந்திரனே! நான் உன்னைக் குறித்து தவம் இயற்றவில்லை. உன்னை ஆராதிக்கவும் இல்லை. எனது தவத்தைப் பங்கம் செய்யாமல் நீ போக மாட்டாயோ? உன்னை நான் கையெடுத்துக் கும்பிட்டுக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்”, என்றான். இதனை விஷ்ணுதர்மத்தில் - நாஹமா ராதயாமி த்வாம் தவ பத்ததோயமஞ்ஜலி - என்றுள்ளது காண்க. ஆக தானாக வந்து ஒருவனைத் திசை திரும்பி அழிக்க முனைந்தாலும், அது தன்னாலும் இயலாதபடியான உறுதியான அறிவைக் கொடுப்பவன். (தீர்ந்தார்) - “தீர்ந்தார்” என்னும் பதமானது “அனைத்துப் பேறும் ஸர்வேச்வரனே” என்று உள்ளவர்கள், “அனைத்துப் பேறு மட்டும் அல்லாமல், அதனை அடையவேண்டிய வழியும் அவனே” என்று உள்ளவர்கள் ஆகிய இருவரையும் குறிக்கும். இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (31-5) - ஜலாந் மத்ஸ்யாவிவோத் த்ருதௌ - உன்னை விட்டுப் பிரியும் நானும் சீதையும், நீரிலிருந்து வெளியே எடுக்கப்பட்ட மீன் போன்று சில நொடிகள் மட்டுமே பிழைத்திருப்போம் - என்றது காண்க; இது போன்று தன்னை விட்டுப் பிரிய இயலாமல் உள்ளவர்களுடைய நெஞ்சத்தில் எப்போதும் அகன்று போகாமல் உள்ளவன்; அவர்களுடைய உயிரானது தன்னை விட்டு அகன்று போவதன் காரணமாக நீர்ப்பண்டமாக ஆகிவிடாமல் தடுத்து, அவர்களுடன் இருப்பது தனது பேறு என்று தான் உள்ளதைத் தனது ரூபத்தில் கூட உணர்த்தியபடி உள்ளவன். அவர்கள் தன்னைப் பிரிந்து துக்கத்தில் ஆழாதவிதத்தில், எப்போதும் அவர்கள் மனதில் இருப்பவன். (அரக்கியை மூக்கீர்ந்தாயை) - தான் சீதையுடன் சேர்ந்து இருப்பதற்குத் தடையாக வந்த சூர்ப்பணகையை அழித்தது போன்று, அவர்கள் தன்னுடன் சேர்வதற்குத் தடையாக உள்ள விரோதிகளை நீக்குபவன். “இராமனா சூர்ப்பணகையின் மூக்கை அறுத்தான்? லக்ஷ்மணன் அல்லவோ அவ்வாறு செய்தான்?”, என்ற சந்தேகம் எழலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். மூக்கைக் கைகொண்டுதான் அறுக்க இயலும்; இராமாயணம் ஆரண்ய காண்டம் - ராமஸ்ய தக்ஷிணோ பாஹு: - இராமனின் வலக்கரம் லக்ஷ்மணன் - என்ற காரணத்தினால் இராமன் அறுத்தான் என்றே ஆகிறது.

வ்யாக்யானம் - (அடியேன் இத்யாதி) சேஷபூதனான நான் பண்டே அடைந்தேனே யன்றோ. (அடியேன் அடைந்தேன் முதன்முன்னமே) அநாதிகாலம் இழந்த இழவை மறக்கும்படி வந்து கலக்கையாலே, இன்றோ பெற்றது, இவ்வாத்மாவுள்ளவன்றே பெற்றேனல்லேனோ? என்றுமாம். வாயுந்திரையுகளில், கீழ் ஸம்சுலேஷித்த தேற்றம் போய்க் கலங்கி விசுலேஷமேயாய்ச் சென்றாப்போலே, இங்குக் கலவியின் மிகுதியாலே அதை மறந்து முன்பே பெற்றேனல்லேனோ? என்கிறார் என்றுமாம். முதல்முன்னமே -பழையதாக என்றபடி.

விளக்கம் - (அடியேன் இத்யாதி) - உனக்கு அடிமையாக உள்ள நான் உன்னை முன்பே அடைந்தேன் அல்லவோ? (அடியேன் அடைந்தேன் முதன்முன்னமே) - எல்லையற்ற காலம் நான் இழந்திருந்த உனது ஸம்பந்தத்தை, இன்று அந்தத் துயரம் நீங்கும்விதமாக நீ வந்து கலந்து காரணத்தால் உன்னை நான் இன்றுதான் அடைந்தேனோ? இல்லை, இந்த ஆத்மா உள்ளபோதே நான் அடைந்தேன் அல்லவோ? அதாவது தரித்ரனாக இருந்த ஒருவனுக்கு ஐச்வர்யம் கிட்டும்போது அவன் தனக்கு இருந்த தரித்ர நிலையை மறந்து, “நான் தரித்ரனாக முன்பு இருந்தேனா? இப்போது உள்ளது அல்லவோ முன்பும் எனது நிலை?”, என்று கூறுவது போன்று இவரும் உரைக்கிறார். சரி, அப்படியே அவன் வந்து சேர்ந்தாலும், இத்தனை காலமாக இழந்திருந்த நிலை மாறுமோ என்றகேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். திருவாய்மொழி (2-1) - வாயும் திரையுகளும் - என்பதில் மனம் கலங்கி நின்று, அவனைப் பிரிந்து போனார்; ஆனால் இங்கு சேர்க்கையின் மிகுதி காரணமாக அதனை மறந்து “நான் உன்னை முன்பே பெற்றவன்”, என்கிறார். “முதன்முன்னமே” என்பது முழுச்சொல் என்று உணர்த்த “பழையபடி” என்று பொருள் கூறுகிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 89)

86. அடைக்கலதோங்கு கமலத்தலரயன் சென்னியென்னும்

முடைக்கலத்தூண் முன்னரனுக்கு நீக்கியை ஆழிசங்கம்

படைக்கலமேந்தியை வெண்ணெய்க்கன்றாய்ச்சி வன்தாம்புகளால்

புடைக்கலந்தானை யெம்மாளை என்சொல்லிப் புலம்புவனே

பொருள் - அனைத்திற்கும் புகலிடமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாபியில் உள்ளதும், ஓங்கி வளர்ந்ததும் ஆகிய தாமரையில் தோன்றிய நான்முகனின் தலை என்பதான மாமிச நாற்றம் உள்ள கபாலமாகிய பாத்திரத்தில், பிச்சை எடுத்து உண்டு வந்த ருத்ரனின் சாபத்தை முன்பு நீக்கியவனும், சக்கரம் மற்றும் சங்கு போன்றுள்ள திவ்யமான ஆயுதங்களை ஏந்தியுள்ளவனும், க்ருஷ்ணனாக அவதரித்தபோது வெண்ணெய் திருடிய காரணத்தினால் யசோதை வலிமையான கயிறுகள் கொண்டு அடித்தபோது தாங்கி நின்றவனுமான ஸர்வேச்வரனாகிய உன்னை நான் என்ன குறை கூறி அழைப்பேன்?

அவதாரிகை - எத்தனையேனுமிருள்வந்து மேலிட்டு பாதகமானாலு மத்தலையிலொரு குறைசொல்ல வொண்ணாத படியிறே அவன் ஸ்வரூபத்தை நிரூபித்தாலிருக்கும்படி.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் இருள் சூழ்ந்து நலியத் தொடங்குவதை அருளிச்செய்தார். எத்தனை இருள் சூழ்ந்து நசித்தாலும், அவனைக் குறித்து எந்தவிதமான குறையும் கூற இயலாதபடி அவன் ஸ்வரூபம் உள்ளது என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அடைக்கலத்தோங்கு) ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே நிசேஷம் போலே யாயிற்று ப்ரஹ்மா வளருவது. (கமலத்தலரயன்) நிசேஷம்போலே என்றவிடம் - ஒரு குறை பிறவாதபடி உணர்ந்து நோக்குகிறபடியைப் பற்றிச் சொன்னவித்தனை. அவ்வள வன்றிக்கே, நேரே ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே பிறந்த ஜந்மத்தால் வந்த ப்ராப்தியை யுடையவன். (சென்னியித்யாதி) லோககுருவுமாய், பிதாவுமானவன் தலையையறுத்துப் பாதகியாய் நின்றான் ஒருவன்; தலையறுப்புண்டு எளிவரவுபட்டு நின்றானொருவன்; இருவருடைய துக்கத்தையும் போக்கினானாயிற்றிவன். (அயன் சென்னியென்னும் முடைக்கலம்) ப்ரஹ்மசிரஸ்ஸென்றொரு நாமமாத்ரமேயாய் தான் முடைக்கலமாயிற்று. பூதிகந்தபஹுளமாகையாலே கமுகும் பருந்துமாய்த் தொடர்ந்து திரியும்படியாயிற்று ஸஞ்சரிப்பது. (முடைக்கலத்தூண் முன்னரனுக்கு நீக்கியை) அதிலேயுண்டு திரிகிறவித்தை முன்னரனுக்கு நீக்கினவனை. ஸம்ஹர்த்தாவாய்த் தன்னதிகாரத்தோடே யிருக்கச்செய்தே, இவ்வெளிவரவு வர, “நாமொருவனாக்கிக் கார்யங்கொள்வானொருவன், நோவுபட விட்டிருக்க வொண்ணாது” என்று அவனுடைய துக்கத்தைப் போக்கினவனை. இத்தால், ஸ்ருஜ்யத்வ கர்மவச்ச்யத்வ சேஷத்ரஜ்ஞத்வங்க ளிருவர்க்கும் அவிசிஷ்டமென்றபடி; ஒருவன் தலையறுப்புண்டு நின்றான்; ஒருவன் பாதகியாய் நின்றான்; இவன் அவர்களிருவர்க்கும் வந்த துக்கத்தைப் போக்கிக் கொண்டு நின்றான்.

விளக்கம் - (அடைக்கலத்தோங்கு) - ஸர்வேச்வரனிடம் பொருந்தியுள்ள புதையல் போன்று அவனிடம் சரணாகதி செய்த நான்முகன் வளர்வது உள்ளது. (கமலத்தலரயன்) - நிசேஷம் என்பது பொதுவாக மறைத்து வைக்கப்பட்ட புதையல் என்ற பொருள் தரும். ஆனால் இங்கு அந்தப் பதம் மூலம், எந்தவிதமான குறையும் இல்லாமல், மனம் அறிந்து நோக்கிக் கொள்ளும் தன்மை கூறப்பட்டது. அல்லது நேரடியாக ஸர்வேச்வரன் மூலம் உண்டான ஜன்மம் காரணமாகக் கிட்டிய மேன்மை உள்ளவன். (சென்னியித்யாதி) - உலகில் உள்ளவர்களுக்குக் குரு

போன்றவனும், தனது தந்தையுமாகிய நான்முகனின் தலையைக் கொய்த காரணத்தால் பாதகம் ஏற்பட்டு ருத்ரன் நின்றான். தலை அறுபட்ட காரணத்தால் மிகுந்த துன்பத்தில் நான்முகன் இருந்தான். இந்த இருவருடைய துக்கத்தையும் பொஓக்கியவன். (அயன் சென்னியென்னும் முடைக்கலம்) - நான்முகனின் தலை என்னும் பெயர் கொண்ட துர்நாற்றம் வீசும் பாத்திரமாக அந்தக் கபாலம் ஆனது. துர்நாற்றம் வீசும் மாமிசம் என்பதால், அதனைக் கையில் எடுத்துப் போகும்போது, அதன் பின்னால் கமுகு மற்றும் பருந்துகள் தொடர்ந்து வருவது போன்ற நிலை ஏற்பட்டது. இப்படியாக அல்லவோ ருத்ரன் திரிந்தான்? (முடைக்கலத்தூண் முன்னரனுக்கு நீக்கியை) - அத்தகைய இழிந்த பாத்திரத்திலே உணவை ஏற்று, அதனை உட்கொண்டு எங்கும் திரிந்தபடி உள்ள நிலைமையை ருத்ரனுக்கு முன்பு மாற்றிக் கொடுத்தவன். அனைத்தையும் ஸம்ஹாரம் செய்யும் அதிகாரத்துடன் உள்ள ருத்ரனுக்கு இப்படிப்பட்ட துன்பம் ஏற்பட்டபோது, “நாம் உண்டாக்கிய ஒருவனுக்கு இத்தகைய துன்பம் வருவதற்கும், அது தொடர்வதற்கும் இனியும் இடம் தரக்கூடாது”, என்று சிந்தித்து ருத்ரனின் துன்பத்தைப் போக்கியவன். இதன் மூலம் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் கர்மங்களால் வசீகரிக்கப்பட்டு, அதனால் ஏற்படும் சரீரம் முதலனாவற்றில் உண்டாகும் துன்பங்கள் பொது என்றும், அது இந்த இருவருக்கும் உண்டு என்றும் கூறப்பட்டது. ஒருவன் தனது தலை வெட்டப்பட்டு நின்றான்; ஒருவன் அந்தப் பாதகத்தைச் செய்தவனாக நின்றான். இவன் அவர்கள் இருவருக்கும் ஏற்பட்ட துன்பத்தைப் போக்கியவனாக நின்றான்.

வ்யாக்யானம் - (ஆழிசங்கம் படைக்கலமேந்தியை) “இவர்களிப்படி யலைந்து கொண்டு கிடந்தால் ரசஷிக்கவேண்டும் போதாகக் கருவியெடுக்கப் பார்த்திருக்கவொண்ணாது” என்று திவ்யாயுதங்களை எப்போதுங் கையிலே தரித்துக் கொண்டு நிற்கிறவனை. திருவாழி யுள்ளிட்ட திவ்யாயுதங்களாகிற திருவாபரணங்களை ரசஷிக்கவேண்டும் படியாகத் தரித்துக் கொண்டிருக்கும் ஸ்வபாவனானவனை. (வெண்ணெயித்யாதி) ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்குங்கூட துக்கநிவர்த்தகனாய், அதுக்கீடான பரிகரத்தையு முடையனாயிருக்கச் செய்தே ஆச்ரிதரால் தனக்கு வந்த க்லேசத்தைப் பரிஹரித்துக் கொள்ள மாட்டாதேயிருக்குமவன். ப்ரஹ்மாதிகளுக்குங்கூட நிர்வாஹகனாய், ஸர்வஸ்மாத்

பரனாயிருக்கிறவன் தன்னுடைய விபூதியி லேகதேசத்திலே சிலவருகூல ஸ்பர்சமுள்ள தர்வ்யத்தா லல்லது செல்லாதே, அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாயிருக்குமவனுக்கு ஒன்று குறையாய், அதுதான் நேர்கொடு நேர்கிடையாதே களவு காணப்புக்கு வாயது கையதாக வகப்பட்டு, அதுக்கு ப்ரதிக்ரியை பண்ணமாட்டாதே நின்றவனை. (அன்று) அவன் வந்து கட்டுண்டு எளியனாவதொரு நாளுண்டாவதே! அதுவுமொருநாளே! தானே வந்து கட்டுண்டு எளியனாயிருக்கிறவன்று கிட்டப்பெறாதே இன்று பெறுகைக்குப் ப்ரார்த்தித்திருப்பதே நான்! (ஆய்ச்சி) ஓரிடைச்சியால் வந்த நலிவு பரிஹரிக்கமாட்டாதே யிருப்பதே! (வந்தாம்புகளால்) உரவியவையெல்லா மற்றற்றுப் போக, மேலேமேலே வேறு சிலவற்றை யெடுத்தடித்தாளாயிற்று. ஸ்நேஹமெவ்வளவுண்டு, அவ்வளவு நிலைநிற்குமிறே சீற்றமும். “இடைச்சி குமைத்திறங்கள்” என்னக்கடவதிறே. (புடைக்கலந்தானை) அலந்திருக்குமிதுக்கு மேற்பட இதுக்கொரு ப்ரதிக்ரியை யில்லை பண்ணலாவது. (அலந்தானை) அலவென்று - மலர்வாய், இவளடிக்கவடிக்க முகம் மலர்ந்திருந்தபடியாகவுமாம். “கண்ணியால் குறுங்கயிற்றாற் கட்ட வெட்டென்றிருந்த வனிறே. (எம்மானை) கட்டுண்டு அடியுண்டு கண்ணுங்கண்ணீருமாயுடம்பு வெளுத்திருந்த விருப்பைக்காட்டி என்னை அநந்யார்ஹமாக வெழுதிக்கொண்டவனை. பையவே நிலையிறே யீடழிப்பது. (என் சொல்லிப் புலம்புவனே) இப்போதாசைப்பட்டுப் பெறாமையாலே புலம்ப வேண்டா நின்றது; முன்பு செய்து வைத்ததொரு குறை யில்லாதபடியாலே சொல்லுகைக்கொரு பாசரம் காண்கிறிலேன். நாமிப்போது பெறாதொழிகிறது, நம்முடைய கர்மப்ராப்தி பற்றாமையென் றித்தலையிலே வாங்கலா யிருந்தது. அங்ஙனுஞ் சொல்லலாவதொன்றில்லையிறே யத்தலைக்கு.

விளக்கம் - (ஆழிசங்கம் படைக்கலமேந்தியை) - இவர்கள் போன்று காக்கப்பட வேண்டியவர்கள் அலைந்தபடி உள்ளபோது, அந்த நேரத்தில் சட்டென்று ஆயுதங்களை எடுக்கத் தாமதம் ஆகலாம் என்று கருதியவனாக எப்போதும் அவற்றைக் கைகளில் ஏந்தியபடி உள்ளவன். சக்கரம் போன்ற திவ்யமான ஆயுதங்கள் என்றுள்ள திருவாபரணங்களை, அவர்களைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் எப்போதும் தரித்தபடி உள்ளவன். (வெண்ணெயித்யாதி) - இப்படியாக நான்முகன், ருத்ரன் போன்றவர்களுடைய துன்பங்களை நீக்கி,

அதற்குத் தேவையான ஆயுதங்கள் முதலானவற்றைக் கொண்டபடி உள்ளபோதிலும், தனது அடியார்களால் தனக்கு ஏற்படும் துன்பத்தைப் போக்கிக் கொள்ள விரும்பாமலும் இயலாமலும் உள்ளவன். நான்முகன் முதலான அனைவருக்கும் நிர்வாஹகளாய் உள்ளவன், அனைத்து உயிர்களுக்கும் அந்தர்யாமியாக உள்ளவன் என்றாலும், தனக்குச் சொந்தமான இந்த உலகத்தில் தன்னைப் பாசத்துடன் காண்பவர்களிடம் உள்ள சில பொருள்களை, அவர்கள் தனக்குக் கொடுக்காமல் இருந்தால், அனைத்து விருப்பங்களையும் எளிதாக நிறைவேற்றிக் கொள்பவன் என்றாலும், தனக்கு அது ஒரு குறையாக உள்ளது என்று எண்ணுகிறான்; அந்தப் பொருள்களை இவனால் நேரடியாக எடுக்க இயலாத நிலை ஏற்பட்டபோது அதனைக் களவு செய்கிறான்; அப்போது அந்தப் பொருள்களான பால், வெண்ணெய் முதலியவற்றை உண்ணும்போது எடுத்த கையும், தின்ற வாயுமாக அகப்பட்டுக் கொள்கிறான்; இப்படியாகச் சிக்கிக் கொண்ட பின்னர், தான் அவர்களால் நலியப்பட்ட பின்னரும் ஏதும் செய்யாமல் உள்ளவன். (அன்று) - அவன் தானாகவே வலிய வந்து யசோதையின் கயிற்றுக்குக் கட்டுப்பட்ட எளியவனாக நின்ற நாளும் உண்டு. தானாகவே வந்து அன்று கட்டுப்பட்டான், ஆனால் என் முன்பாக வந்து இன்று முகம் காட்டாத காரணத்தால் நான் பிரார்த்தனை செய்யும்படி ஆனது. (ஆய்ச்சி) - ஆயர் குலத்தில் வந்த ஒரு பெண் மூலம் ஏற்பட்ட துன்பத்தை எதிர்த்து ஏதும் செய்யாமல் நின்றான். (வன்தாம்புகளால்) - தனக்குக் கையில் அகப்பட்ட கயிறுகள் எல்லாம் எடுத்தாள்; அனைத்தும் குறைவாகவே இருந்தன; ஆகவே மேன்மேலும் பலவற்றை எடுத்தபடி இருந்தாள்; அவற்றைக் கொண்டு அடித்தாள். ஒருவரிடம் பாசம் எந்த அளவு உண்டோ அந்த அளவு அல்லவோ சீற்றமும் உண்டாகும்? பெரியதிருவந்தாதி (37) - இடைச்சி குமைத்திறங்கள் - என்றது காண்க. (புடைக்கலந்தானை) - துன்பத்தில் ஆழ்ந்துள்ளபோதிலும் இதற்காக எதிர்த்து நின்று எந்தச் செயலும் செய்யாமல். (அலந்தானை) - “அல” என்றால் மலர்தல் என்றும் பொருள் உண்டு. ஆக அவள் அடிக்க அடிக்க, இவனுடைய திருமுகம் மேன்மேலும் மலர்ந்தபடி இருந்தது என்றும் கொள்ளலாம். மிகுந்த வேதனை அளிக்கவல்ல தாம்புக்கயிற்றால் கட்டப்படும்போது ஏதும் செய்யாமல் இருந்தவன். (எம்மாளை) - கட்டுப்பட்டு, அடிகளை வாங்கிக்கொண்டு, கண்ணும் கண்ணீருமாய் நின்று, கார்மேகம் போன்ற திருமேனி வெளுத்துப்போய் நின்றான்; இப்படிப்பட்ட தனது எளிமையைக்

காண்பித்து, என்னை வேறு யாருக்கும் அடிமையாக விடாதபடி, தனக்காக என்று எழுதி வாங்கிக்கொண்டவன். இவன் நின்ற நிலை அல்லவோ என்னை நிலைகுலையச் செய்தது? (என் சொல்லிப் புலம்புவனே) - இப்போது அவனைக் குறித்து ஆசைப்பட்டேன்; கிட்டாத காரணத்தால் புலம்பும்படி ஆனேன். ஆனால் அப்போது அவனைக் காண இயலாமல் இருந்துவிட்டு, இப்போது அழைப்பதன் மூலம் எனது ஆற்றாமையைக் காண்பிக்கிறேனே அல்லாமல் அவனுடைய “வராத குற்றம்” என்ற குறையை நான் எப்படி உரைப்பேன்? அவனை இப்போது பெற இயலாமல் உள்ளதற்குக் காரணம் நமது வினைப்பயன் போன்ற வரிசையான காரணங்களால் ஆகும்; அவனிடம் ஏதும் குறைக்கான காரணம் கூற இயலாதபடி உள்ளான்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்